

12. szám.
Márczius 24-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyváránál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

47 előtt és 48 után.

„Tekintetes követ úrnak
Azt izeni a vármegye,
Hogy ezt az egynehány sorát
Az ablakjába ne tegye.“

„A tensasszony egészséges,
A gyermekek játszadoznak.
Jól vigyáz az öreg gazda:
Ökrök, lovak húsosodnak.“

„Birka legel, sertés makkol,
Felséges tél van reájok.
Vége van már a szántásnak,
Fonják a szöszt a leányok.“

„Ölfa vágás nagyban halad,
Meg van forgatva a búza.
Jár a kazán, gyűl a votka,
Mind le van a bor is húzva.“

„Nincsen se baj a családban,
Nincsen semminek se hijja:

Tekintetes követ urat
Megyénk még is haza híja.“

„Pechovics viczispán urnál
Azt végezte a vármegye:
Nem tetszik követ úr dolga,
Pozsonyból jöjjön lefele.“

Roszat, jót? akartak végre
A követek a hazának?
Ha nem tetszett a megyének,
Szépen haza ballagának.

Mért vagyunk negyvennyolcz után? !
Még is jobb volt negyvenhétig:
Sok-, több éves képviselő
Nem lenne követ egy hétig.

Nem, nem. Még is jobb a mint van,
Úgy a ház nem lenne tele,
Üres lenne egész oldal,
Hiányoznék a „jobb“ fele.

A Körtés.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mult hetfői országgyűlistül fogva Tallérossy Zebulon is elvbaratya nem *van*; hanem csak *volt*. Harom hit ota kiszültem magamat beszidre, gyönyörű beszid volt! Bebizonyítottam volna, hogy a ki kiványa a semit, anak minden kivansaga betelyesitetik; bebizonyítottam volna, hogy mikor mind a kit risznek egyforma sokasagal vanak argumentumok gyanant a *canonok*; akor anak van mindig igazsaga, nem a ki görögül írja a magait „*xarov*“, hanem a ki írja nimetül „*kanon*.“ Aztan ahun van ni: megint nem el lehet mondanom. Ez mar harmadik oratio, a ki benem megzapulni kinyszeritetet, a mi nem igazsag. Mar most in izs kinytelen vagyok odaanyi beszidat ujsagironak, hogy esinyalya belüle vezirezik-cyclust. Nem kel egyib, csak mindenüt, a hol mondom: tisztelt haz, igazitson ki „tisztelt kavil haz!“ is kisz a vorexizik.

Hat az csak ugy volt, hogy hetfői gyűlisre iszonyu előkiszületek törtintek. Elöte valo nap mar nem atak tigrisek maguknak enyi, hogy anal mirgesebek legyenek; de mink izs el voltunk kiszülve; György elvbaratomnak ot voltak zsebibe revolver-periodusok; ötször lü egyel, is mig hatodiksor izs esinyalya nagy puffot.

Pompasan izs beszilte, a hogy csak illet, megmondot batran: „Én felirat elen beszilek, most nekem se nem teczik leirat; de mivel azirt leirat mig izs teezni kel; tehát csak nem bantom, ha feliratot akar elfogagyuk, akar el nem fogagyuk.“

Csak az nem volt jo, hogy minek beszilte mindig „elvtarsai“ neviben izs? Ezt tigrisek odamagyaraztak, hogy ha beszilte *helyetünk*, akor nekünk mar nines mit beszilnyi; tehát menjünk szavazni, is pedig személy szerint.

No — ezt a személyeskedist én nem szeretek. Én csak szeretem *lesből* szavaznyi. Ugy, hogy elvbaratom megtugyon, hova szavaztam, de valasztó oda haza soha ne tugyon meg. Ez mar duelum. Ezt tiltanak hazai törvények! Ninesen iten egy policzaj? a kinek feladhasam, hogy minket provocalnak tigrisek egy szal személyes szavazatra? Ez nem megy! Kendő vigirül szavaznyi egymás elen. Ez valosagos gyilkosag!

Volt larma nagy! Mig reminysigemet belevetetem tisztelt elvbaratom Baborezay urba, a ki rendületlenül felalta magát, is beszilnyi ki-

vant. Gondoltam, fog hatalmas beszidat tartanyi megint tizenhit ivi sanyarusagokrul, mint a minap; is ezutal kifejtendi, hogy vanak, kikre nizve volt *sanyarusag passiv*, vanak masok, kikre nizve volt *sanyarusag activ*. Aj, de hogy arul beszilte! Miregbe gyüt, tartot nagy dikeziot *szabadsagru*, hogy milyen szüksiges az a jo *szabadsag*! Hat hiszen az igaz: de hat nem mi rank biztak azt, hogy szabadsagot sürgesünk.

Hat aztand elnök csak föltete kirdist: „igen“ — vagy „nem,“ tertium non datur. Ez nem jo. Kirdist ugy kelene mindig elnöknek föltényi, hogy én is elvbaratyaim akipen felelhesünk, hogy „én ambator sem ez, sem amaz, mert meg lehet, hogy vagy igy vagy amugy, mindazonáltal, miutan tulajdonkipen nem ipen azonkipen; tehát akar ide, akar oda; hanem hat hogy ipen hat csak no!“ Ez volna aztan jól meg gondolt felelet. — De csak azt kirdeznyi, hogy „ja oder na?“ ez nem ilik tudomanyos firfiakhoz.

Mar most in mit feleljek? mongyam: „igen is nem?“ vagy mondjam: „nem igen?“ vagy mongyam „nem-nem.“ (Két tagadas: egy alitas) vagy pedig „igen-igen.“ (Lesz két alitas: egy tagadas.) Nikem izadsag futota vigig hatam közepin, nagy anxietasba. Mig nagyobb lete, mikor főfő elvbaratyaim, kik vanak A. is B. betüben nagy bamulsagomra azt mondanak: „igen.“ Könyü nekik, ök mar nagy urak, de én mig ezutand akarok az lenyi. Mikor elbaratom Hodosiut felszolitotak, ü azt felelte: „nem vagyok it!“ Ecce, szajambul vete ki ezt a szot! Ha ü ki nem talalta volna, én kitalaltam volna. Mar most én mit feleljek? Legfelyeb azt mondhatom, hogy „meghaltam!“ Utolyara izs, mikor ram kerülte sor, mit tehetem, mint hogy „cum tigridibus ulula!“ én izs csak azt montam: „igen,“ de mikint hajdan Galilei, én izs megrugtam sarkamal padot: „tamen se movet — hatrafeli!“

Is igy kimonta elnök vigezetre, hogy valaményi szavazat mind feliratra *adatot*. Most az *egyszer* elhibazta; mert az én is elvbaratyaim szavazatya, igazan mondom nem *adatot*, hanem csak *adodot*.

Is igy let belülünk utolyara se activum, se pasivum, hanem deponens.

Alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

A mi kölcsönös jogaink.

1. §. Jogában áll minden magyarnak nem trafik dohányt szerezni és azt hazavinni; a finacznak meg jogában áll az eladónak házát, s a vevőnek lovát és szerkerét elvenni s eladatni.

2. §. Jogában áll mindenkinek a vármegyére beadott írásaira billogot nem ragasztani; másnak meg jogában áll azokat befundirozni, s a harmadiknak a billoghiányért az illetőt háromszorosan megfizettetni; az illetőnek is azonban jogában áll nem fizetni; de másnak meg jogában áll az illetőt exequáltatni, s megírni barátinak Csaszlauba, hogy bizony minden országgyűlésezés mellett is nagy ur ő a Kronlandban.

3. §. Bárkinek jogában áll az akademia, szegények intézete, a szegény gyermekkórház, bölcsőde stb. számára végrendeletében akár mennyit hagyományozni; másoknak meg jogukban áll, — nehogy felette sok bajt okozzon a jótékonyosság, — a hagyományt megdézsmálni, vagy akarám mondani, a százalékot kivenni.

4. §. Az apának s anyának jogukban áll meghalni; — nem igaz! ez már nem áll jogukban; hanem a halálnak jogában áll őket elküldeni Bach és Schmerling kebelébe; az örökösöknek azután jogukban áll örökölni, másnak meg jogában áll azért, mert a szülők oly jó helyen vannak, a hagyatékot tized iziglen megtizedelni.

5. §. A magyarnak jogában áll könyvet írni, sőt ujságot is, ha megengedik; jogában áll azokat ki is nyomtatni, — másnak meg jogában áll könyvet s lapot confiscálni, az író t hűsre is tetetni.

6. §. Jogában áll minden magyarnak gyermekét a katonasorozó bizottmányhoz bevinni, másnak jogában áll azt ott fogni. Jogában áll azután bár kinek be nem vinni, másnak meg jogában áll azt zsandárokkal bevitetni, s két évvel a katonáskodási időt meg is hosszabbíttatni.

7. §. Jogában áll a magyarnak — és ez a legszebb joga — a hazafiságról perorálni, ez által népszerűséget szerezni, s jogában áll azután 1500 — usque 8000 forintot hivatalt patenskormányzat mellett csupa hazafiúi áldozatra szántságból vállalni, nem törődve azzal: tesszik-e a népnek becses személye a nagyszerű áldozathozatal után vagy nem.

8. §. Jogában áll minden választóképes egyének követválasztáskor elve szerinti követjelöltre szavazni; az áldozatul felcsapott tisztviselőknek pedig jogukban áll ezért szörnyen haragudni, s ellensúlyozásul még a vármegye fertály szavazatképességü személyzetét is a 47-es követjelölt részérei szavazásra kényszeríteni, a diurnistai magas diplomának különbeni veszélybe hozásárai kilátás mellett.

Számtalan esetet mellőzvé, — az illető uraknak jogukban áll bárhol és bármikor prüsszenteni; másoknak jogukban áll, — nem, ez már nem jogukban áll, hanem kötelességük — egészségükre kívánni; azon urakon kívül azonban másoknak is jogukban áll prüsszenteni, s a fél Schmerlingianereknek jogukban áll azt mondani, hogy prüsszenteni előttük illetlenség, kövesse meg magát a prüsszögő addig, míg a 48 iki XVII. törvényezikk oda fog változtatni, hogy a nép tisztviselőit maga fogja választani; addig csitt! és nem prüssz!

Tollas Vitéz.

Palócz észjárások.

„Ismerte-e kend a mi családunkat?“ szólítá meg hetykén a kurta földes úr a csendesvérü falusi gazdát, hogy letünt dicsőségét amannak irigyelt vagyonbeli emelkedésével ellentétbe hozza. „Ismertem ám, édes atyja uraéknál ettek legelőször új kenyeret a faluban!“

Meglátta a palócz Pesten az olasz modorú fogatot, melyen egy zwickeres uracs ügyesen kocsirozott, kérdé társától: „Ugyan má mé fogta egymás után szegény párákat az a pokoladta kocsis?“ „Hát nem veszed-e k hogy vak a jámbor az egyik szemire, így is erőködve látja ökö,“ válaszolá a kérdezett.

Elküldte a jegyző Pesten kocsisát a színházba, míg ő dolga után járt, nem tudván, hogy operát játszanak. Visszajövet kérdé tőle: „Mit adtak a színházban Palkó?“ „Bizony nem adtak ott semmit kérem alásan, csak beszélgettek, de azt se hallottam a muzsikától.“

S... helység plébánosa (dicséretére legyen mondva) tettekben is kimutató, a mit szóval mindenkinek bevallott, hogy jólétét kedves hiveinek köszönheti. S azért minden nagyobb ünnepély alkalmával, meghívá asztalához a falu egy pár előkelő gazdáját.

Templom napja volt az egyház védszentje Gál tisztelére. Ebéd felett sűrűn kerengett a pohár, talpra esett toasztokkal búcsúztatván be tüzes tartalmát. Péter gazda exaltálva levén az ünnepély nagyszerűségétől s a jó ajnácskői bor felbátorítá, keble túlradó érzelmei közt ekkép emlékezett meg a mindenkitől mellőzött egyház védőjéről:

„Aó szen Gaa!
Mellénk oá:
Mos van maódod,
Most igyá!“

Psz Márk. Kisasszony! Hallgasson rám. Lássá, a mamája milyen nagy beteg. Az a doktor bizonyosan megöli azzal a medicinával. Engedje, hogy elsőkötessem.

Nyilvános köszönet.

Tisztelt Boreás ur!

Nem mulaszthatom el önnek szives köszönetemet azért az ügyes szolgálatért, mely szerint uraságod épen abban a perczen, melyben a pesti színésznövelde „Árpád ébredése“ című darabot akarta volna előadni, a színháztetejét lesodorni méltóztatott. Tessék elhinni, hogy nekem a legkisebb kedvem sincs a mostani körülmények között fölébredni. Ha megtudnák, még velem is revidéaltatnák a Pusztaszeri aktákat. Azért még egyszer köszönöm, hogy erélyes intervenciójával méltóztatott nyugalmam megháborítását megakadályozni.

Uraságodnak alázatos szolgája

Ama bizonyos Párduczos Árpád.

Székelvföldi követjelölt panasza.

Tekéntetes szerkesztő ur!

Az „Köl. Közl.“ idéni február hava 24-dikén köt

számában tetczett olvasni, mijjen szépen kiírtak Cs. székben lett tótokbani fellépésemért és porogramomért; pedig hát az mondatik, hogy az válassztó egyszersmind válassztható es; nekem tehát mind válassztónak jogom vala porogramot kiadni és megválassztatásomat kicsinyálni. — De hejába! Mindeneknek meg van az ő iridgye s ugy nekem es. Rejám rohantt az egész szék — kivéve falusijaimat, kik csak azét szittottak mellém, met azt ígirtem, „az ki rejám votyizál, egy szál cseréfát kap az kösség erdejéből“ — csinyáltak egy goromba nyillatkozatot, a miben aszt mongyák, hogy én Backk és Eesmerling ő ekszelencziájokat végig szógátam s így csak az nemzet kárára éltem; és hogy jelenben es ojjan hivattal viselek, az mejtől „saját szavaim szerént“ meg akarunk szabadulni; aztán azt es szememre hánnyák, hogy én csak az K. V. i. katonaintézetben szeresztem tudományt, és mind katona es csak esterázsamester vótam. — No tessék. Hát az szóga mindig csak egy urat tartozik szógáni; még ha meghót a gazdlája azután es?

Psz Márk. Kisasszony! Ne gondolkozzék sokat. Ez a magyar csodadoktor még megteszi, hogy házi szer-
rekkal kikúrálja a mamáját; ... s akkor nem leszünk egymáséi, jöjjön velem frissen, ha nem jön, hát erővel elrablom!

azét, hogy én kettőt kiszógátam, ne szegődhessek egy
harmadikhó?! Hát abba mi van, hogy én csak katona
s ott es csak esterázsamester vótam? Hiszen Türr gye-
nelláris es 48-ban csak a vót s mégis mi lett belőlle?!
Asztán tisztán megmondva, hány ojjan képviselő van
az ország házában, ki még gemájner sem vót s mégis
oda juthattak?! Kérem Tekéntetes ur! nem igazam van?
De tessék csak tovább hallgattni. Az választás napján
irtt vallaki egyg káddencias verset, ezvel a czimvel: „A
választók magyarkája.“ Ha hosszú nem vóna ide írnam,
hogy kaczagna rajta a Tekéntetes ur es; de így csak
egy pár sort cittallok bellőle, a mejji így szoll:

„Egész a magyarka, zsebe sincsen annak

Hová hamarjában valamit bedugnak.

Es kend Náczi bácsi, mit csinálna aztán,

Ha úgy néha néha — hanem ez még hagyjan!“

Látot valaki ijjen szomár kötöt! Tám aszt hiszi a ló,
hogy egy álom ügyésznek nincsen puggvellárisa a bán-
gó, pajtája a majorság és hámbarja a gabona számára;
vagy csak a zsebbe lehet valamit bedugni?! Valami fa-

lusi paraszt gondolhat csak ijjent. — Asztán mind csak
per Náczi szöll rollam, hollott becsülletes embőr mind
Metóságos urnak cimezz, a mint eszt megmonttam az
„Magyarká“-ra irtt válasszomban, a mind következik:

„Ingem ne szollits per Náczi,

Aszt a szót a versből had ki,

Ingem bárki előll-háttól:

Titullal „Metóságos úr.“

Nem joll monttam Tekéntetes ur?!

ÉN a ki ojjan nehéz kórszakot szógátam, a midön
több pusztittás történt, mind a török es tatárjárás alkal-
mával, ne érdemelhetnék meg ijjen cimet pusztán ugy,
mind megérdemelték hajdonában sokan címök mellé
még a birtokot es?! Kérem én nem rangolok, de az a
természetem, hogy az mit adnak aszt elveszem, de visz
za nehezen adom.

Ne tessék rossz neven venni, hogy szüvem fájdal-
ma kiöntésére a Tekéntetes ur „Üstökös“-sét válassz-
tottam.

Alásszolgája
Náczi bácsi.

Egy gazdag ember.

(Életkép).

Hires, nevezetes gazdag ember Bagi János uram ő kegyelme Szentés városában. Hanem azért nyáron át csak úgy töretlen bagaria csizmában és egy szál gatyában jár, mint mikor még robotot kellett szolgálni s hétköznapon csak úgy felölti a tisztességes foltos dolmányt, mint akármelyik jóra való atyafia.

Egyszer a német világban, egy egész nagy gulyát árvereztek Körösön vagy Kecskeméten darabszámra.

Leütik az első pár ökör árát s a vevő Bagi János.

Leütik a második pár árát s a vevő megint Bagi János.

Jön a tizedik, huszadik pár s a vevő mindig Bagi János.

Megsokallja az árverező bírói személy, Csaszlaunak vándor magzata a dolgot s kérdi a körüllevőktől, melyik az a Bagi János? s majd hanyatt esik, mikor egy olyat mutatnak neki, kiből nem néz ki 20 forintot. Mérges hangon oda mordul hozzá:

„Hallja kend, meg is kell ám fizetni az ökör árát!”

„Hát hiszen majd kiteremtsük valahogyan nagyságos uram!”

Folyik az árverezés s mindig Bagi János levén a legtöbb ígérő, már több százra megy az általa megvett barmok száma.

„Hallja kend — szól a bíró — vasra veretem ám kendet, ha csufot üz a bíróságból. Késpénzzel kell itt ám azonnal fizetni!”

„Jól van jól, nagyságos uram, majd megpróbáljuk a végin.”

Dühös volt a bíró, de se nem szólt, se nem kérdezősködött többé, csak várta kárörömmel a dolog végét. Mikor a protokollumot bezárták, az egész gulya Bagi János nevére volt beírva s mikor ezt a fizetésre felszólították, legfoltosabb dalmánya zsebéből elővett egy rongyos tárczát s újonat új ezerekkel kifizeté az egész összeget.

Halgatott a csaszlaui s maig is azt hiszi, hogy valamelyik nábob tréfálta meg őt.

Gróf K.... Györgynek kölcsön kellett a forradalom után felvenni kétszáz ezer forintot.

Megtudja ezt Bagi János, a ki egykor a gróf K... családnak volt jobbagya, s felmegy a direktorhoz.

„Tekintetes uram! azt hallottam, pénzre van szüksége a Méltóságos urnak, azt gondoltam, inkább én adok, mint más.”

Végig néz a direktor a kopott ruhájú paraszton s szánakodva mondja:

„Sok pénz kell ám annak, ha kell atyafi.”

„Mintegy mennyire való?” kérdi Bagi János.

„Kétszáz ezer forint” szölt a direktor, gondolva, hogy az öreg erre hanyatt esik egyszerre.

De nem úgy történt. Hanem az öreg nyugodt lélekkel mondja: „Igaz, hogy annyi nincs nálam, de száz hatvan ezer forintot itt hagyhatok, a többit pedig harmadnap alatt megrendelem.”

A direktor sem gunyolódott többé.

Tehát ugyan ez a Bagi János kiment egyszer az ostromállapot alatt szegedi pusztájára, csak amúgy gyalog szerrel.

Találkozik a zsandárokkal s ezek kérdik tőle hol a passus?

„Minek nekem a passus, — szölt — a magam birtokán?”

„Melyik a kend birtoka?”

„Ez az, a hol állunk, s köröskörül a merre látunk mind az enyém.”

Összenéznek a zsandárok, hogy valami körmönfont jó madárral van dolguk s azzal megkötik az öreget, egy szót se szólnak többet s bekisérik Szegedre, a megye börtönébe, úgy adván be a species factit, hogy az öreg őket tévutra akarta vezetni.

Persze a vizsgálat nem kezdődött meg mindjárt, hanem azért az öreget közmunkára fogták.

Egyszer épen ablakokat zsurolt a megyeház udvarán, mikor valami hivataloszolga, a ki egykor kisbéres volt nála, meglátja.

„Ej, ej, édes Bagi János uram, hogy került kel-med ide?”

Elmondja az öreg a dolgot; megcsóválja fejét a hü szolgál s fölmegey az illető bírói személyhez.

„Nagyságos uram! Bagi János uram itt a megyeháznál fogva van.”

„Igen, az a csavargó.”

„Csavargó? Ngos uram, van annak a szentesi hártárban 10 ezer hold földje s itt Szegeden is bir árendába 15 ezer holdat. Mért volna az csavargó?”

Elnevette magát a Ngos úr, de mégis megtartá a vizsgálatot. Így szabadult ki a dúsgazdag földbirtokos *suját kisbéresének jótállása mellett*. (Történt a rend és civilisatió áldott korszakában).

Curiosum.

A k.... vári p. társalkodóban a martiusban tartott közgyűlésben, a többek között im ez határozatott:

G. J. v. főjegyző indítványa folytán, végeztetik: tekintetbe véve, hogy a mostani kártyázó szoba sötét s a rajta levő három ajtó és két ablak miatt a kártyázók

esténkint, a léghuzam következtében, csúzos fájdalmat kapnak; tekintetbe véve, hogy a most olvasó szobául alkalmazott helyiség, mind világossága, mind légmentessége által az egész helyiség legszebb terme, a kevesbbség által élvezethetők csak: elhatározza a közgyűlés, hogy mind a többség általi élvezetnek elég tételhessék, mind az esténkint kártyázók többé csúzos fájdalomnak kitéve ne lehessenek; mikép olvasó szobául az eddig kártyázó helyül használtatott három ajtóval, két ablakkal ellátott, sötét léghuzamos szoba, és kártyázó szobául, az eddig olvasónak használt, négy ablaku, meleg szobákból nyíló, két ajtóval ellátott légmentes és világos szoba használtassék.“ —

Adomák.

Hosszu bajuszu káplár állit be x-en a biróhoz.

— Biró uram, L.-ról 8 ezer mázsa puskapor s golyót kell a *fordulóhoz* (vasúti állomáshoz) szállítani. Háboru lesz. Verik a *mezikói császárt*. Azért küldött ki engem a kapitány ur, hogy tudjam meg: volna-e kedvök kendeknek is jó pénzért ennek leszállítására? Hivassa elő gyorsan az előljárókat!

Biró uram kapott az alkalmon. Szántani még nem lehet. A lovak hevernek. Sem pénz, sem takarmány.

— Biz a jó lesz káplár uram! — s eléállt a falu előljárósága.

Megalkusznak a káplárral. Irást ad magáról a falu, melyben ki van kötve a mennyiség, melynek elszállítására a kikötött összegért köteleztetnek. Erősen meghagyatott, hogy senki pipázni vagy magával tüzszerszámot vinni, kocsmánál megállni ne merészeljen. Az irást megpecsétlik, neveiket aláírják.

— Már most nincs egyéb hátra, biró uram, mint hogy a falu cassájából 5 forintot adjon ki *foglalóul*, hogy kötésünk annál bizonyosabb legyen. A kapitány urtól ezt annak idejében visszakapják.

— A *falu cassájában* bizony régen nem volt, — azonképen most sincs; hanem valahogy majd csak kicsinálom, — szólt a jöhiszemű biró s kicsinálta az 5 *vöröshasu bunkót*. Fogatot is rendeltek katona uram alá a szomszédfaluba. — Itt azon módon megkötöttet a szerződés, átadatott a foglaló, kirendeltetett a *frospon*t. Ez így történt X-től Z-ig, számszerint 8 faluban. Az utóbbiban azon bővítéssel hogy káplár uram bevitéte magát biró uram által Esztergomba. Jó vacsorát parancsolt. Vigan mulattak. A káplár e közben engedelmet kért biró uramtól, hogy a kapitány urat felkereshesse, kit a dolgról tudósítani kötelessége.

— Addig mulasson biró uram!

Biró uram aztán mulatott is sokáig. El is aludt

A kelnér felköltötte, hogy „beczál.“ Törülgette szemeit, de a káplárt nem látta sem akkor sem azután. — Akkor csodálkoztak még csak el, midőn L-án, hol 8 ezer golyó s puskapornak kellett volna lenni, mind a 7 falu (a Z-iek otthon maradtak) megjelent s átlátták, mily rútul rászédte őket a káplár ur.

Mindez pedig csak azért nevezetes, mert épen most történt.

— B. D. gr., ki nem rég hagyta ide ez árnyékvilágot s jelentékeny vagyonnal gazdagítá a „szegény“ jézsuita atyafiakat, nem volt valami nagy „világ verese,“ de azért nem restelte, ha az ő művének tartották azon értelmesebb beszédeket, melyeket 1834-ben irt számára az öreg *Mezei bácsi*. Ámde Mezei bácsi sem bánta volna, ha észre veszik vala, hogy ő az a páva, melynek a tolaival a gróf ur büszkélkedik. Erre egyszer kedvező alkalma akadt. A gróf épen nagy pathossal szónokolja Mezei bácsi munkáját, a midőn emlékezete hirtelen cserben hagyta elakadt. Mezei bácsi mellette ült, mint rendesen, azonban most nem sugott mint rendesen. A gróf jelt ad a lábával Mezei bácsinak, hogy sugjon, — ez nem szól semmit, — végre oda fordul, s az elfeledett pontra vonatkozva oda sug „hogy van Mezei bácsi? A furfangos öreg ur pedig nagy nyájassággal válaszolt: köszönöm kérdését nagyság gróf ur, jó egészségben vagyok“ de a beszédből egy szót sem mondott, a gróf pedig nem mondhatván többet, jónak látta leülni.

E hét folytán használható küldeményeket kaptunk következő helyekről.

K. J. Csik-Mártonfalva. — Szarvasfi. — K. — L. Sz. Miklós N- i. — Erdély. — A szerelmes lovag. — Kányadombi S. Gy. Aranyos Maróth. — P. P. Nagy Peszek. — Borivó. — Pelikán. — Mező-Sz.-Györgyi küldeményt különösen köszönjük. — „A Mátyás király“ vendége. — V. Vilmos. Pest.

A nem említettek nem használhatók

Nyilatkozat.

„*Szerencsés*“ eredeti tragoediát én irtam; nevémből publicitást valamint a pályázat előtt nem csináltam, úgy most is csak a „Pesti Hírnök“ indiscretiója kényszerit azt nyilvánossá tennem.

Szerencsétlen Félix. s. k.

lakik 3 sziv uteza, 3-dik szám, 3-dik emelet, 3-dik ajtó.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Csak addig néhez, a mi ne-
hez, a míg emelni kell.

— — Különös csizió! A képviselőház válaszfelirati javaslata Február 8-án *csütörtökön* olvastatt fel először a képviselő házban; a viták a javaslat felett Február 15-én kezdettek meg, szinte *csütörtökön*; Deák fényes czáfolatát Február 22-én hallgattuk meg, ismét *csütörtökön*; még a méltóságos főrendek saját külön föliratuk fölött is szinte *csütörtökön* kezdtek és végeztek be vitáikat; így aztán nem csuda, ha ennyi csütörtök után maga az egész dolog is *csütörtököt* mondott. (Még megtörténhetik, hogy ezek után degredálják a pénteket, s ezentúl a csütörtököt fogják kinevezni — bójtnapnak.)

— — (Hát lesz-e már háború a burkussal?) Rajtam nem múlik; én már megvettem a magamét, megírván a buzdító verset, mely csupa „ú” magánhangzókkal ékeskedik, eképen: „*Burkusrul búsulsz! Rútul hull: — utczu kurucz, szárd!*” Hát nem szép?

— — Egy képviselő, ki a második felirat felolvasása után azon kápláraljához tartozott, mely ülve maradt, azzal menté magát a választói előtt, hogy nem tudott hirtelen fölkelni, mert köszvény van a lábában; azok aztán megbiztatták, hogy kerüljön csak haza, majd csinálnak neki olyan gőzfürdőt otthon, hogy még majd szaladni is tud a lábain!

— — (Mit jelent az, hogy a conservatorium előadása alatt még a színház teteje is lerepült a helyéről?) Talán azt, hogy az új nemzedék előtt maga a színház is kalapot emelt.

— — Az országgyűlés egy napján következő kérdvények tárgyalattak: egy község a régi nótáriusát kéri az országgyűlés által visszahelyeztetni; — egy zsidó

község kéri a szolgabíró megfenyítetni, a mért egy zsidógyereket megcsapatott; — egy elmozdított professor kéri, hogy az országgyűlés helyezze vissza a katedrájába; — egy ügyvéd kéri, hogy a processusán fordítson az országgyűlés; — egy vadász panaszt tesz, hogy a főbíró nagyon nagy stemplit vesz a waffenpaszért; — egy insurgens kéri nagyon, hogy tartsa el az ország; — két falu folyamodik, hogy hadd ültethessen dohányt. Mindezen ügyek az egykor kinevezendő ministeriumokhoz utasítottak. Az előadó dicséretére mondhatom, hogy az egész felolvasás alatt — egyszer sem nevette el magát.

— — Az erdélyi választások alkalmával a pópák sok helyen kitüntették buzgóságukat. Hunyadmegye egyik választó kerületében a többek közt átkokkal fenyegette a popa azokat, kik magyar követre szavaznak. „Micsoda? — kéri egy jól kihízott román polgártárs, — te vékony pópa, te mondd nekem, hogy átkod megfog, s engem eltemetsz? hiszen beléd csak hálni jár a lélek, előbb temetlek el én téged,“ — s azzal a parintye rovására nagyot nevető nagy tömeg románnal együtt K. G. grófra adta szavazatát.

— — Tegnap este betértem a „Mátyás király” kávéházba, egy kis Abendblattra. Alig olvastam néhány sort, midőn a szomszéd asztal mellől ismerős hangok ütik meg fülemet; oda pillantok, hát a bizon mind régi karzati ismerős volt, — a mennyiben tudniillik az ott mulató színész urakat már régóta a nemzeti színház karzatról ismerem.

Halkan beszéltek, de valami nagyon józü dolgokat mondhattak egymásnak, mert a halk beszédet mindig hangos nevetés követte. Szörnyen kíváncsi lettem. Közlemb huzódom s óh boldogság! talán épen a legszerencsésebb pillanatban, mert az egyik színész épen akkor kezdé elmondani a következő igaz történeten épült anekdotát: „Ma délután nyugdíjintézeti gyűlésünk volt, s mitután Réthy Miska nyugdíjazása is fennforgott, ez okból azt kéri S. Pál: „Ki fogja ezután a Réthy szerepeit játszani? — „Eh! eljásza azt akarki“ — felelé egy magas állású tag. „El ám — mondja S. — de nem úgy mint Réthy.“ Mire az említett magas állású szokott kedves modorával így válaszolt: „Eh! azokat a szerepeket legkönnyebb játszani; azokra a szerepekre még a képviselőházból is tudnék legalább tizenkettőt ajánlani.“ — Vártuk, hogy S. mit felel rá, de a bizon talán azért, hogy ne compromittálja előttünk az illető urat, — egy szót sem szólott.“ — Én is vártam, hogy e mulatságos dologra, a társaság is nagyot nevet, hanem azok bizon mindnyájan elkomorodva hallgattak. — Talán azon gondolkoztak, a min én, t. i. valjon az illető ur melyik pártból gondolta e 12 paraszt szerepekre valót kikeríteni? A jobb oldalból semmi esetre sem, mert ők mindössze sincsenek tizenketten.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok terc. 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.